

Пелюстки троянди білої...

Ладя Могилянська

Пелюстки троянди білої
Хочу затоптати в чорному багні
І дивитись з посмішкою смілою,
Як вони вмирають, тихі та сумні...

А коли згасатиме вже білий день,
І коли спалахне захід, наче кров,
Полетять тоді в безвітну далечінь
Душі пелюстків, як і моя любов...

Люде, що побачуть, як вони умруть,
Нічого не зрозуміють в тім,
І, знизавши плечима, геть підуть,
Байдуже підуть шляхом своїм...

1919

*Джерело: Антоненко П. "Коли умирали, то бачили очі рушниць..." /
Петро Антоненко // Наше життя. — 2003. — № 2. — С. 1—4.*